

er forskyldt efter den i øvrigt gældende lovgivning. Bøderne tilfalder statskassen.

Er der udbetalt udbytte i strid med denne lov eller de i medfør af samme givne forskrifter, skal de for den trufne disposition ansvarlige ved dommen tilpligtes én for alle og alle for én at indbetale til statskassen et til den ulovlige udbetaling svarende beløb. Yderligere vil de pågældende have at indbetale et tilsvarende beløb til selskabet.

§ 6. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Loven, der kan stadfæstes straks efter vedtagelsen, jfr. grundlovens § 42, stk. 7, træder i kraft straks.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres:

„For under de foreliggende økonomiske forhold at fremme selskabernes opsparing og hæmme det almindelige forbrug har man fundet det nødvendigt at indføre en begrænsning af det udbytte, der kan fastsættes i aktieselskaber og lignende selskaber.

.....
Da der findes enkelte selskaber, der ved overenskomst eller lignende med offentlig myndighed har fået godkendt særlige regler med hensyn til deres adgang til at give udbytte, har man fundet det rimeligt at give handelsministeren en bemyndigelse til i sådanne og i andre dermed beslægtede tilfælde at kunne give dispensation fra bestemmelserne i lovens § 1.

Lovforslaget er i øvrigt opbygget efter de samme principper som de i årene fra 1940 til 1953 fastsatte regler om begrænsning af udbytte i aktieselskaber m. v., jfr. lov nr. 285 af 30. maj 1940 og følgende love, senest lov nr. 463 af 30. november 1948, der ved lov nr. 428 af 17. december 1952 blev forlænget til udgangen af 1953. Af denne lovgivning er endnu gældende reglen i lov nr. 463 af 30. november 1948 § 5, hvorefter der kræves samtykke fra handelsministeren til visse anvendelser af den i lov nr. 282 af 30. juni 1941 §§ 4 og 7, jfr. lov nr. 239 af 29. maj 1948, omhandlede særlige konjunkturfond.“

Ved 1. behandling anbefalede *Per Hækkerup* (S) lovforslaget. Han henviste til, at aktieudbytterne i de senere år var steget, og han fandt det begrundet, at man også på dette område holdt igen på et tidspunkt, da man i øvrigt var enig om at søge forbruget dæmpet. Han fandt den foreslåede foranstaltning så meget mere rimelig, som en nedsættelse af udbyttet ikke betød, at selskaberne dermed kommer til at betale et større beløb til staten, men kun at det ikke udbetalte udbytte indgår i den del af selskabernes overskud, som opspares, og derved tjener til at forøge den samlede opsparing.